

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Fra SF's side har vi i den socialpolitiske debat altid været interesseret i, at socialpolitikken var tidssvarende, og vi har kritiseret, at systemerne var stivnede og administrerede. Jeg synes, at den debat om, hvordan vi får brudt disse stive systemer op, som fru Jytte Hilden og jeg nu fik drejet diskussionen over i, er der perspektiv i. Vi må også erkende, at det er nok fra venstrefløjens, vi skal ramme en pæl igennem nogle af disse ting. Men samtidig skal vi være uhyre varsomme med, at det ikke går med vores socialpolitik, som det er gået i England.

Til socialministeren vil jeg gerne sige, at når man skal begynde at gå ind på handler, må man ligesom kende alle forudsætningerne. Og jeg mener, at det er første gang, vi nu får at vide, at det skal være omkostningsfrit. Så er spørgsmålet, inden for hvilke rammer det skal være omkostningsfrit, at man omprioriterer og gør det refusionsberettiget. En ting, der har været på mode i regeringens moderniseringsprogram og -debat, er jo, at hvis man så, at der var en ting, som på et senere tidspunkt ville give besparelser, så fik man cadeau for i starten at have et vist overforbrug.

Hvis man skal flytte om på disse ting, så tror jeg ikke, besparelserne ligger lige på de første 14 dage eller de første 2 år. Jeg tror, at man skal se det over en længere periode. Det er en form for nytænkning, som vi bliver nødt til at tage fat på. Det gælder også spørgsmålet om, inden for hvilke områder besparelserne skal ske. Man kunne måske også forestille sig, at regeringen undlod at skære ned i forhold til kommunerne inden for en periode, sådan at man kunne komme i gang med en ny refusionsordning på det rådgivende og vejledende område.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Socialministeren nævnte – og det har jeg også kommenteret tidligere – at der er mange gode forsøg rundt omkring. Nu er det jo sådan, at vi her i Folketinget som regel kun hører om det gode, fordi kommunerne og amterne har en interesse i at få meddelt den undrende offentlighed, hvad de f.eks. gør i Sønderjylland, og hvad de gør i Storstrøms Amt, og hvad de gør andre steder.

Desværre hører vi ikke om de steder, hvor man svigter, og jeg tror egentlig, at der stadig væk mange steder ude i socialforvaltningerne, når man har gennemført en fjernelsessag, uanset om den er med tvangsmæssige foranstaltninger eller med samtykke, er mange sagsbehandlere, der siger: Puh ha, videre til næste sag! Og det betyder, at der ikke sker det familieopfølgende arbejde; det betyder, at når ungerne bliver sendt hjem igen til deres forældre, så er det de samme problemer én gang til. Dermed har vi den onde cirkel, som altså resulterer i denne anbringelseskarriere.

Derfor vil jeg gerne også slå lidt til lyd for to ting, som ikke har været inde i debatten, nemlig for det første spørgsmålet om efterværn eller efterbehandling i disse sager, altså både på det tidspunkt, hvor barnet er nødt til at opholde sig uden for hjemmet – hvad sker der så med familien, i hvor høj grad har det prioritet i socialforvaltningen – og den form for efterværn, der skal til, når barnet er kommet hjem: hvad er det så, for en indsats, hvordan sker der så en opfølgning i forhold til den enkelte familie? Det er til syvende og sidst også forebyggende arbejde, fordi det jo netop kan være forebyggende i forhold til den næste anbringelse.

Den anden ting, jeg gerne vil slå til lyd for, er spørgsmålet om underretningspligten. Hvordan kan vi øge kendskabet til, at der rent faktisk er en underretningspligt, og at den har en positiv hensigt? Det er ikke en straffeforanstaltning, og det er ikke noget, medarbejdere, der har med børn at gøre, behøver at være nervøse for at bruge. Det tror jeg også er vigtigt at få med ind i det katalog, vi skal have diskuteret på et senere tidspunkt.

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg er meget enig i det, fru Jytte Andersen sagde her til sidst, at det lidt gammeldags begreb »efterværn« er nok noget, som vi skal interessere os for. Men vi bliver jo nødt til at se i øjnene, at vi har decentraliseret hele det sociale system, og der er således begrænsninger for, hvad Folketinget som sådan og for den sagskyld regering kan gøre. Men derfor er det jo ikke uvæsentligt, at man får nogle meldinger herfra om, hvad man ønsker sig, og det mener jeg også bedst kan ske i form af en konference eller høring. Det er jeg enig i.